

Recenzja pracy habilitacyjnej dr Agnieszki Mazek zatytułowanej „W tele_graficznym skrócie”.

Recenzja została sporządzona na podstawie Uchwały Nr 000-9/2/2025 Senatu Uniwersytetu Radomskiego im. Kazimierza Pułaskiego z dnia 23 października 2025 r. dotyczącej powołania komisji habilitacyjnej w postępowaniu w sprawie nadania stopnia doktora habilitowanego Pani dr Agnieszce Mazek w dziedzinie sztuki, w dyscyplinie sztuki plastyczne i konserwacja dzieł sztuki, zgodnie z art. 221 ust. 4 ustawy z dnia 20 lipca 2018 r. oraz przesłanej mi dokumentacji złożonej z autoreferatu, tytułowej publikacji albumowej i dokumentacji przewodowej w formie drukowanej i elektronicznej.

Podstawę do oceny pracy habilitacyjnej oraz nadania stopnia doktora habilitowanego określa Art. 219. Ustawy z dnia 20 lipca 2018 r. Prawa o szkolnictwie wyższym i nauce. Stopień doktora habilitowanego nadaje się osobie, która:

- 1) posiada stopień doktora;
 - 2) posiada w dorobku osiągnięcia naukowe albo artystyczne, stanowiące znaczny wkład w rozwój określonej dyscypliny, w tym co najmniej:
 - a) 1 monografię naukową wydaną przez wydawnictwo, które w roku opublikowania monografii w ostatecznej formie było ujęte w wykazie sporządzonym zgodnie z przepisami wydanymi na podstawie art. 267 ust. 2 pkt 2 lit. a, lub
 - b) 1 cykl powiązanych tematycznie artykułów naukowych opublikowanych w czasopiśmie naukowych lub w recenzowanych materiałach z konferencji międzynarodowych, które w roku opublikowania artykułu w ostatecznej formie były ujęte w wykazie sporządzonym zgodnie z przepisami wydanymi na podstawie art. 267 ust. 2 pkt 2 lit. b, lub
 - c) 1 zrealizowane oryginalne osiągnięcie projektowe, konstrukcyjne, technologiczne lub artystyczne;
 - 3) wykazuje się istotną aktywnością naukową albo artystyczną realizowaną w więcej niż jednej uczelni, instytucji naukowej lub instytucji kultury, w szczególności zagranicznej.
- ©Kancelaria Sejmu s. 122/261 2023-08-30 2. Osiągnięcie, o którym mowa w ust. 1 pkt 2, może stanowić część pracy zbiorowej, jeżeli opracowanie wydzielonego zagadnienia jest indywidualnym wkładem osoby ubiegającej się o stopień doktora habilitowanego.
-

Sylwetka habilitantki

Dr Agnieszka Mazek studiowała na Wydziale Artystycznym Uniwersytetu Marii Curie-Skłodowskiej w Lublinie. Pracę dyplomową artystyczną „Cykl grafik wykonanych w technikach wklęsłodrukowych” obroniła w 2001 roku, pod kierunkiem adi. II° Artura Popka. Jej praca została nagrodzona wyróżnieniem dziekańskim. Stopień doktora w dziedzinie sztuk plastycznych w dyscyplinie sztuki piękne został nadany uchwałą Rady Wydziału Artystycznego Uniwersytetu Marii Curie-Skłodowskiej w Lublinie z dnia 20 stycznia 2010 roku na podstawie rozprawy doktorskiej: „Zderzenie rzeczywistości z wyobraźnią w cyklu grafik”. Promotor: kw. II st. Artur Popek, recenzenci: prof. Rafał Strent, kw. II st. Waldemar Szysz. W latach 2012–2016 uczyła projektowania graficznego oraz grafiki warsztatowej w Lubelskiej Szkole Sztuki i Projektowania. Od 2015 roku jest zatrudniona na stanowisku adiunkta w Instytucie Sztuk Plastycznych Uniwersytetu w Siedlcach (wcześniej Uniwersytet Przyrodniczo-Humanistyczny. Przed karierą naukową Agnieszka Mazek zdobyła szerokie doświadczenie jako grafik komputerowy, pracując w licznych wydawnictwach (m.in. Sukces, Konkret, Verde), drukarniach oraz firmach reklamowych, co pozwoliło jej na biegłe opanowanie pakietu Adobe. Od 2005 roku należy do Związku Polskich Artystów Plastyków, a od 2008 roku jest członkinią Stowarzyszenia Międzynarodowe Triennale Grafiki w Krakowie. Sylwetka zawodowa Agnieszki Mazek łączy w sobie bogate wykształcenie artystyczne, wieloletnią praktykę w zawodzie grafika komputerowego oraz sukcesy na polu dydaktycznym i naukowym. Ukończyła szereg szkoleń i kursów podnoszących kompetencje i kwalifikacje zawodowe m.in. uczestniczyła w Letnich Międzynarodowych Kursach Grafiki Artystycznej w łódzkiej ASP (2013, 2014), gdzie rozwijała umiejętności w zakresie kolografii i technik łączonych. Jest autorką tekstów naukowych o technologii grafiki oraz opracowań graficznych i merytorycznych katalogów, takich jak „Niecodziennosc w codzienności. Grafika” (2019) czy „Wycinki rzeczywistości” (2023). Aktywnie promuje grafikę warsztatową w mediach (wywiady dla TVP3, Radia Doxa) oraz poprzez organizację warsztatów i wystaw studenckich.

Ocena działalności artystycznej i naukowej

Od uzyskania stopnia doktora wzięła udział w 12 wystawach indywidualnych, 40 wystawach zbiorowych międzynarodowych i 28 krajowych. Z ważniejszych wystaw międzynarodowych warto przywołać XVI Międzynarodowe Triennale Grafiki - Frechen, Niemcy w 2011, wielokrotny udział w Mini Print International of Cadaqués w Hiszpanii, w wystawach Międzynarodowego Triennale Grafiki Małe Formy Grafiki w Łodzi, w International bookplates and small printmaking competition, Sint-Niklaas w Belgii w 2019, w Miniprint International de Entre Rios – Luis Bourband – 2022, Museo Atemio Alisio w Argentynie w 2022, w The 3rd TKO International Miniprint 2024 (Tokyo – Kyoto –

Osaka) w 2024, czy w Jubilee Fifth International Print Biennale, Yerevan 2025 w Armenii. Z wystaw krajowych warto wymienić udział w wystawie „Grafika Warszawska”, Galeria Test Mazowieckiego Centrum Kultury w Warszawie w 2010 czy udział w cyklicznych wystawach członków Wystawa Grafiki Członków Stowarzyszenia Międzynarodowe Triennale Grafiki, Międzynarodowe Centrum Sztuk Graficznych w Krakowie. Za swoją twórczość była wielokrotnie nagradzana, warto przywołać chociażby nagrody po uzyskaniu stopnia doktora: Wyróżnienie Honorowe w II edycji Multimedia Szajna Festiwal w Rzeszowie w 2010, Nagroda w sierpniowej edycji Konkursu Grafika Warszawska – Nagroda Rektora ASP w Warszawie w 2012, Nagroda w konkursie Miniprint International de Entre Rios – Luis Bourband – 2022, Museo Atemio Alisio, Argentyna w 2022 czy aż trzy nagrody w 2023 roku: Medal Honorowy, 18. Międzynarodowe Triennale – Małe Formy Grafiki, Łódź 2023, wyróżnienie honorowe, The International Contemporary Miniprint of Kazanlak 2023, Bułgaria i medal Komisji Edukacji Narodowej za szczególne zasługi dla oświaty i wychowania.

W autoreferacie habilitantka przedstawia dorobek w dziedzinie sztuki, a w szczególności grafiki, obejmujący zarówno jej działalność artystyczną, jak i pracę dydaktyczną, popularyzatorską i organizacyjną. Z dokumentu wyłania się obraz artystki wszechstronnej, która z pasją i zaangażowaniem realizuje się na wielu płaszczyznach. Działalność dr Agnieszki Mazek jest doskonałym przykładem jak wykładowczyni, która jest artystką, może znakomicie przekazywać studentom w jaki sposób praktyczne umiejętności artystyczne i teoretyczna wiedza współistnieją i wzajemnie się przenikają. Prowadząc zajęcia z grafiki w Instytucie Sztuk Plastycznych, Wydział Sztuki, Uniwersytet w Siedlcach artystka dzieli się swoją wiedzą i pasją ze studentami, wprowadzając ich w świat tradycyjnych technik graficznych. Od początku pracy na Uniwersytecie w Siedlcach była promotorką ośmiu prac dyplomowych, w tym sześciu związanych z wklęsłodrukiem i dwóch wykonanych w technice linorytu. Wśród tych prac znalazły się dwie książki artystyczne. Obecnie jest promotorką trzech prac licencjackich z grafiki warsztatowej. Innym aspektem działalności dydaktycznej i organizacyjnej Agnieszki Mazek było prowadzenie plenerów. Była także opiekunką praktyki zawodowej i opiekunką roku na kierunku edukacja artystyczna w zakresie sztuk plastycznych.

Ważnymi przykładami działalności artystycznej, naukowej i popularyzatorskiej są też: wydanie katalogów do wystaw, których opracowanie graficzne jest także jej autorstwa, m.in. „Niecodziennosc w codzienności. Grafika” – katalog wydany w związku z wystawą w Puławach w 2019 roku, w 2016 roku ukazała się publikacja pt. „Sztuki wizualne w edukacji. Patrę – widzę – wiem 1” z artykułem jej autorstwa pt. „Tradycyjne techniki graficzne wypukło- i wklęsłodrukowe i ich wpływ na współczesne wypowiedzi artystyczne”, w których przybliżyła procesy technologiczne związane z grafiką warsztatową. W 2020 roku wzięła udział w Międzynarodowej Konferencji Naukowej „Wiosna jesieni – o jakości życia osób starszych”, która zorganizowana została przez Wydział Nauk o Człowieku Wyższej Szkoły Ekonomii i Innowacji w Lublinie. Do

działalności popularyzatorskiej i promującej grafikę wklęsłodrukową, można zaliczyć artykuły i wywiady w czasopismach czy telewizji, m.in.: Wywiad w TVP3 Opole, 31.01.2025; Wywiad w Radiu Doha, w jednym z programów z cyklu „Być kobietą”, 5.03.2025; Wywiad w telewizji Ekovision TV: „Kulturalnie. Agnieszka Mazek. W Telegraficznym skrócie”, 20.02.2025; Wywiad w TVP3, w programie „Strefa Mazowsze”, 8.05.2022; „Niezwyczajna zwyczajność”, wywiad, „Weranda” Nr 8 (140)/2014; „Quo vadis?”, „Linia Otwocka” Nr 10 (826), 10–16 marca 2014; „Szokowanie to nie dla mnie”, wywiad, „Gazetownia” Nr 2/2011; „Zaproszenie do brydża”, „Linia Otwocka”, Nr 14 (673), 4–10 kwietnia 2011.

To tylko niektóre przykłady działalności dr Agnieszki Mazek, charakteryzujące się wszechstronnością, skutecznością i pozytywnym wpływem na otoczenie. Jej zaangażowane podejście do sztuki oraz otwartość sprawiają, mam wrażenie, że może być inspiracją dla innych.

Ocena Autoreferatu

Autoreferat dr Agnieszki Mazek składa się z pięciu rozdziałów: Dane osobowe, Główne wątki i poszukiwania twórcze (2001-2021), Dzieło habilitacyjne – „W telegraficznym skrócie”, działalność dydaktyczna, naukowa, organizacyjna, popularyzatorska, a ostatnim jest wykaz grafik „W telegraficznym skrócie”. Ważnym dla zrozumienia jej obecnej twórczości, a także, jak myślę dla zrozumienia idei jej dzieła habilitacyjnego jest rozdział „Główne wątki i poszukiwania twórcze (2001-2021)”. Po lekturze Autoreferatu, twórczość Agnieszki Mazek z lat 2001–2021 jawi się jako konsekwentnie budowany, wewnętrznie spójny zapis osobistych doświadczeń, refleksji nad codziennością oraz prób dialogu z odbiorcą poprzez język grafiki warsztatowej. Od samego początku jej droga artystyczna opiera się na świadomym wyborze klasycznych technik wklęsłodrukowych, przede wszystkim akwaforty i akwatinty, które stają się nie tylko narzędziem formalnym, lecz także nośnikiem emocji, pamięci i znaczeń symbolicznych. Wczesne prace dyplomowe z 2001 roku ukazują wyraźne dążenie do syntezy formy i realistycznego przedstawienia przedmiotu. Oszczędność środków, duże płaszczyzny bieli oraz precyzyjny rysunek podkreślają znaczenie pojedynczych elementów wyjętych z codziennego kontekstu i umieszczonych w nowej dla nich przestrzeni. Już wówczas rysunek zostaje ustanowiony fundamentem całej praktyki twórczej Mazek, a potrzeba komunikacji z widzem jednym z jej kluczowych celów. Rysunek dla niej to nie tylko etap przygotowawczy, lecz autonomiczna forma myślenia wizualnego. Pełni funkcję narzędzia poznawczego, umożliwiającego bezpośredni, zmysłowy kontakt z obserwowaną rzeczywistością. Jest także sposobem zapisu doświadczeń związanych z podróżą, miejscem i pamięcią, co znajduje swoje rozwinięcie w cyklach takich jak „Moje Jeruzalem”. Przenoszenie rysunkowych obserwacji na matrycę graficzną stanowi

proces transformacji doświadczenia w obraz o charakterze symbolicznym. Kolejne lata przynoszą zwrot ku miniaturze graficznej i narracyjności. Cykl niewielkich formatów, określany przez artystkę mianem „Notesu Graficznego”, pełni funkcję osobistego zapisu przeżyć, swoistego wizualnego pamiętnika. Ilustracyjność i opisowość tych prac nie oznaczają rezygnacji z refleksji, lecz raczej próbę uchwycenia ulotnych momentów i emocji codzienności. Rzeczywistość staje się impulsem twórczym, a grafika narzędziem jej przetwarzania i interpretacji. Ważnym momentem poszukiwań artystycznych jest praca doktorska z 2010 roku, nacechowana silnym ładunkiem emocjonalnym wynikającym z osobistej straty. W tym cyklu Mazek rozwija język symboli, rezygnując z dosłownych przedstawień postaci ludzkiej na rzecz przedmiotów pełniących funkcję metaforyczną - szczególnie krzesła jako znaku obecności, nieobecności i pamięci. Zróżnicowana perspektywa oraz swobodne operowanie przestrzenią potęgują wrażenie subiektywnego, wewnętrznego świata, w którym rzeczywistość i wyobrażenia wzajemnie się przenikają. Choć artystka podejmuje krótkotrwałe próby z grafiką cyfrową, pozostaje wierna klasycznym technikom grafiki artystycznej, traktując nowe media częściej jako wsparcie procesu projektowego. Istotnym momentem rozwoju stają się również eksperymenty technologiczne — wykorzystanie nietypowych materiałów, takich jak kosmetyki. Zabiegi te wzbogacają jej twórczość o nowe jakości formalne i jednocześnie znaczeniowe.

Integralnym elementem strategii komunikacyjnej są tytuły prac, które pełnią funkcję interpretacyjnego „przedsionka” obrazu. Ich rola nie ogranicza się do identyfikacji dzieła, lecz polega na inicjowaniu dialogu z odbiorcą i kierunkowaniu procesu interpretacji. Tytuł i obraz tworzą nierozdzielną całość znaczeniową, w której warstwa werbalna wzmacnia wymiar emocjonalny i refleksyjny grafiki. Jednak w tekście autorskim Agnieszki Mazek wyraźnie dominuje opis techniki i procesu warsztatowego, często bardzo szczegółowy i precyzyjny. Wskazuje to na pewną nierównowagę pomiędzy warstwą technologiczną a ideową. Wzmocnienie warstwy konceptualnej, poprzez wyraźniejsze nazwanie tematów, odniesienie ich do szerszego kontekstu humanistycznego lub sztuki, pozwoliłoby lepiej zrównoważyć narrację i nadać jej większą klarowność. Technika w twórczości Agnieszki Mazek pełni bowiem rolę służebną wobec idei, jednak w samym tekście zdaje się ją dominować. Pomimo tych wątpliwości, autoreferat daje wykładnię najważniejszych wątków podejmowanych we własnej twórczości i stanowi istotne wprowadzenie do opisu dzieła - osiągnięcia artystycznego.

Ocena osiągnięcia wskazanego w postępowaniu habilitacyjnym.

Do oceny w postępowaniu habilitacyjnym dr Agnieszka Mazek wskazała cykl grafik „W tele_graficznym skrócie”, zaprezentowany w całości na wystawie indywidualnej w

Dun

Muzeum Diecezjalnym w Opolu w 2025 roku. Cykl składa się z 36 grafik powstałych w latach 2022–2025, wykonanych w technikach wklęsłodrukowych – akwaforcie i akwatincie. Dwadzieścia trzy z nich to miniatury graficzne (najczęściej w formacie 10 × 10 cm), pozostałe należą do prac średniego formatu. Największa realizacja, „Bliskość”, została ujęta w formacie wydłużonego prostokąta o wymiarach 70 × 40 cm.

„Rzeczywistość, która mnie otacza – związana z osobami, wydarzeniami i rzeczami – zawsze była dla mnie bodźcem do artystycznych realizacji” – pisze Agnieszka Mazek, jasno określając obszar swoich poszukiwań twórczych. Taka postawa wpisuje się w szeroki nurt sztuki współczesnej, która w istotny sposób odnosi się do aktualnej rzeczywistości, czyniąc relacje międzyludzkie jednym z ważniejszych tematów refleksji artystycznej. W obliczu dynamicznych przemian społecznych, kulturowych i technologicznych – globalizacji, cyfryzacji czy kryzysu komunikacji – relacje te coraz częściej ukazywane są jako kruche, fragmentaryczne i zapośredniczone przez media. Artyści często rezygnują z dosłownej reprezentacji postaci ludzkiej, zastępując ją przedmiotem, znakiem, gestem lub sytuacją. Tego rodzaju strategię pozwalają mówić o relacjach w sposób pośredni i symboliczny, skupiając uwagę na tym, co niewidzialne: emocjach, pamięci, braku czy tęsknocie. Wydaje się, że właśnie taka strategia jest szczególnie bliska habilitantce.

W cyklu „W tele_graficznym skrócie” Mazek koncentruje się na problemie roli telefonów komórkowych w życiu człowieka oraz sposobach ich wykorzystywania. Rozwój technologii komunikacyjnych w ostatnich dekadach znacząco wpłynął na sposób budowania i podtrzymywania relacji. Smartfony umożliwiają natychmiastowy kontakt i stałą wymianę informacji, ale jednocześnie wprowadzają nowy model bliskości – inny niż ten oparty na bezpośrednim spotkaniu. Autorka stawia pytanie, czy relacje te dają realne poczucie obecności drugiego człowieka, czy jedynie jego powierzchowny substytut. Szczególne znaczenie problem ten zyskał w okresie pandemii COVID-19, gdy komunikacja cyfrowa stała się dla wielu osób podstawowym sposobem utrzymywania więzi. To właśnie wtedy – jak pisze habilitantka – doświadczenie choroby i zamknięcia uświadomiło jej, że nawet intensywny kontakt telefoniczny nie jest w stanie zastąpić rzeczywistej obecności bliskich. Związane z tym emocje artystka postanowiła utrwalić najpierw w formie szkiców, a następnie grafik. Jeden z nich opatrzyła zapisem: „Świat rzeczywisty? Odnajduję go tak naprawdę, gdy wyłączam się z sieci”.

Cykl „W tele_graficznym skrócie” dotyczy jednego z najbardziej charakterystycznych problemów współczesności – sposobu, w jaki technologie cyfrowe, a w szczególności smartfony, wpływają na relacje międzyludzkie i codzienne doświadczenie obecności drugiego człowieka. Technologia nie jest tu tematem samym w sobie, lecz przestrzenią, w której ujawniają się te napięcia - pomiędzy bliskością a dystansem, kontaktem a samotnością, realnym spotkaniem a jego cyfrowym substytutem. Dzięki temu prace wychodzą poza osobisty zapis doświadczeń i zyskują wymiar bardziej uniwersalny.

Obecna realizacja Agnieszki Mazek wyrasta z jej wcześniejszych doświadczeń, w których motyw rzeczywistości i relacji międzyludzkich pojawia się w sposób pośredni i symboliczny. W porównaniu z wcześniejszą twórczością w omawianym cyklu autorka wyraźnie przesunęła akcent z rejestracji zdarzeń i emocji ku refleksji i uogólnieniu. Smartfon – obecny niemal w każdej pracy – staje się metaforą współczesnego człowieka i społeczeństwa: narzędziem, które jednocześnie łączy i izoluje, intensyfikuje kontakt, a zarazem go spłyca. Autorka świadomie odpowiada na tę niejednoznaczność, budując język wizualny oparty na skrótach, symbolu i ironii oraz na konsekwentnej rezygnacji z dosłowności na rzecz syntetycznych form.

Szczególnie istotny jest świadomy wybór tradycyjnych, czasochłonnych technik grafiki warsztatowej do opisu zjawisk związanych z szybkością i nadmiarem bodźców świata cyfrowego. Zestawienie „starego” i „nowego” – miedzianej matrycy i technologii mobilnej – wprowadza dodatkowy poziom refleksji nad czasem, pamięcią i dziedzictwem kulturowym. Ciekawym doświadczeniem poszerzającym język graficzny są także eksperymenty z matrycą. Cięcie i łączenie płyt, widoczne m.in. w pracy „Głód”, wprowadza fragmentaryzację obrazu, która dobrze koresponduje z tematami rozproszenia i nieciągłości współczesnych relacji. Z kolei nakładanie matryc w grafikach „Plac zabaw”, „Pogawędka” czy „Hejt” pozwala uzyskać efekt wielowarstwowości i przenikania form oraz barw, będący wizualną metaforą nakładających się narracji i emocji obecnych w komunikacji zapośredniczonej technologicznie.

Choć Agnieszka Mazek posługuje się tradycyjnymi technikami wklęsłodrukowymi, jej myślenie o obrazie i relacji wyraźnie wpisuje się w obszar refleksji podejmowanej przez sztukę współczesną. W tym kontekście warto przywołać pracę „Mobile Lovers” Banksy’ego z 2014, przedstawiających parę wtulonych w siebie kochanków, zapatrzonych w ekrany swoich telefonów, w której temat zapośredniczenia relacji przez smartfony ujęty został w formie bezpośredniej, ironicznej i jednoznacznej. W pracach Mazek krytyka ta przyjmuje formę bardziej wyciszoną i symboliczną – zamiast dosłownej sceny pojawiają się znaki i skrót, pozostawiające odbiorcy przestrzeń do refleksji. Innym interesującym odniesieniem jest cykl „Removed” Erica Pickersgilla, gdzie „pusta przestrzeń” po usuniętych smartfonach staje się metaforą nieobecności i zerwanych relacji międzyludzkich.

Na uwagę zasługuje również badawczy wymiar realizacji habilitacyjnej. Artystka nie poprzestaje na wypowiedzi wizualnej, lecz próbuje sprawdzić społeczne oddziaływanie prac poprzez ankiety i bezpośredni kontakt z odbiorcami. Wystawom towarzyszyła także tzw. „Książka tele_graficzna”, umożliwiająca zapis reakcji i komentarzy widzów. Liczne prezentacje cyklu oraz towarzyszące im wykłady i dyskusje potwierdzają aktualność podejmowanego tematu, czytelność przekazu oraz zdolność inicjowania dialogu. Istotną rolę w cyklu odgrywają również tytuły, które w połączeniu z obrazem tworzą spójną całość znaczeniową, często opartą na dwuznaczności i ironii. Sam tytuł cyklu, odwołujący się do telegrafu, a też zawierający słowo „skrót”, podkreśla skrótowność i

syntetyczny charakter prac – od narracyjnych przedstawień po skrajnie uproszczone formy, w których „poucinane” smartfony symbolizują sptycenie relacji i zastąpienie emocji emotikonami, co widać m.in. w grafikach „Nara!” czy „Ikona”.

W autoreferacie Agnieszka Mazek zasadniczy akcent położony został na prezentację własnej twórczości artystycznej. Odniesienia do materiału porównawczego z obszarów podejmujących analogiczne zagadnienia — zarówno w dziedzinie grafiki, jak i szerzej: sztuki oraz kultury współczesnej — pozostają ograniczone. Pogłębiona refleksja teoretyczna oraz szersze osadzenie omawianych realizacji w kontekście innych praktyk artystycznych pozwoliłyby na bardziej krytyczne ujęcie podobnych zjawisk społecznych w szerokim obszarze kultury oraz ich wpływu na rozwój sztuk wizualnych.

Mimo tej uwagi cykl „W tele_graficznym skrócie” jawi się jako realizacja aktualna, przemyślana i artystycznie dojrzała, łącząca wysoką jakość warsztatową z wrażliwością na problemy współczesnego świata. Praca ta potwierdza ukształtowaną postawę twórczą autorki oraz jej istotny wkład w refleksję nad kondycją współczesnego człowieka i relacji międzyludzkich.

Konkluzja

Po wnikliwym zapoznaniu się z dostarczoną mi dokumentacją przewodową stwierdzam, że dr Agnieszka Mazek zaprezentowała wartościową pracę habilitacyjną. Przedstawiony do oceny cykl habilitacyjny Agnieszki Mazek stanowi spójną i konsekwentną wypowiedź artystyczno-badawczą, osadzoną w refleksji nad współczesną rzeczywistością społeczną. Habilitantka podejmuje problem relacji międzyludzkich w epoce technologii cyfrowych, posługując się językiem metafory i symbolu. Zestawienie klasycznych technik grafiki artystycznej z tematyką nowoczesnej komunikacji nadaje pracom wymiar krytyczny i konceptualny, a eksperymenty z matrycą, kolorem i warstwowością pogłębiają ich znaczenie. Projekt Agnieszki Mazek ma również wyraźny wymiar badawczy i dyskursywny, obejmujący publikacje, działania edukacyjne i refleksję teoretyczną towarzyszącą wystawom. Całość dorobku potwierdza artystyczną dojrzałość, świadomość metodologiczną oraz istotny wkład w refleksję nad kondycją relacji międzyludzkich we współczesnym świecie. Aktywne uczestnictwo w życiu artystycznym, udział w licznych wystawach i przeglądach grafiki współczesnej nie tylko w Polsce, ale poza jej granicami, a także wiele nagród, stanowi ważny wkład w reprezentowaną dyscyplinę artystyczną, jednocześnie spełniając wymogi stawiane kandydatom do uzyskania stopnia doktora habilitowanego sztuki. Biorąc powyższe pod uwagę wnioskuję do Senatu Uniwersytetu Radomskiego im. Kazimierza Pułaskiego o nadanie dr Agnieszce Mazek stopnia doktora habilitowanego w dziedzinie sztuki, w dyscyplinie artystycznej sztuki plastyczne i konserwacja dzieł sztuki.

